

Arrest

nr. 96 378 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 april 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 20 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1971 geboren in de provincie Al Qadesiya. Onmiddellijk na uw geboorte verhuisde u echter naar Bagdad waar u opgroeide in de wijk el Kifah. Samen met uw neef W.(...) had u een wisselkantoor. Jullie waren gespecialiseerd

in geldtransfers van Jordanië en Syrië naar Irak. In 2008 werd uw neef opgepakt door mensen in een militair uniform. De geldtransfers zouden bestemd zijn geweest voor mensen die zich verzetten tegen de Iraakse overheid en betrokken waren bij terroristische activiteiten. Op 1 maart 2008 vluchtte u naar Nederland waar u asiel aanvraagde. De status van subsidiaire bescherming werd u toegekend. Na de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid werd deze status ingetrokken. Op 29 november 2011 keerde u met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) vrijwillig terug naar Irak. U verbleef sindsdien bij uw broer in Bab el Sjeikh, een onderdeel van el Kifah. U probeerde als partner aan de slag te gaan in een wisselkantoor. Dit lukte echter niet. In januari 2012 begon u telefoontjes te krijgen van onbekenden. Aanvankelijk wilden ze met u een afspraak maken om te praten over een verwant die in Europa zou verblijven. Omdat u weigerde, begonnen de onbekenden u telefonisch te bedreigen. Op 5 februari 2012 poogden drie onbekende gewapende mannen u te ontvoeren. Dankzij de toevallige aanwezigheid van een politiepatrouille werd de ontvoeringspoging vrijdeld. U dook onder. Op 1 maart 2012 reisde u naar Erbil. Daar verbleef u drie weken alvorens naar Turkije af te reizen. Na een zestal dagen reisde u per vrachtwagen verder naar België. U kwam in België aan op 6 april 2012 en vroeg asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en een verblijfspas voor de Koerdische regio. Tevens legt u kopies voor van uw vertrekverklaring bij de IOM, documenten van de politie en de onderzoeksrechtbank betreffende de ontvoeringspoging, een bladzijde van uw paspoort dat u gebruikte om terug te keren naar Irak met een stempel van Schiphol.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uw verklaringen die u op het CGVS aflegde zijn immers inconsistent, onwaarschijnlijk en weinig overtuigend. Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten die u voorlegt om uw asielrelaas te staven.

Op 5 februari 2012 zouden onbekenden gepoogd hebben u te ontvoeren in het Nahda district, Bagdad, nabij de daargelegen automarkt. Na deze voorgehouden ontvoeringspoging zou u ondergedoken zijn om daarna via Erbil en Turkije naar België te komen. In een eerste versie van de feiten beweert u dat er op weg naar uw tante een auto geparkeerd stond en dat de mensen uit deze auto u probeerden te ontvoeren (CGVS, p. 17). U verklaart eveneens dat u tot 7 februari 2012 bij uw broer in Bab el Sjeikh verbleef. Op die dag zou u verhuisd zijn naar u tante in Palestine street vanwaar u op 1 maart 2012 naar Erbil vertrok (CGVS, p. 3, 4). Later verklaart u echter dat er toen u op weg was naar uw tante een auto naast u stopte en dat de mensen uit deze auto u probeerde te ontvoeren (CGVS, p. 28). Na de vrijdelde ontvoeringspoging zou u uw vriend Abbas hebben gebeld. U zou daarna tien dagen bij hem hebben verbleven alvorens naar Erbil te vertrekken. U verklaart uitdrukkelijk dat u in die periode nergens anders meer zou hebben verbleven (CGVS, p. 19, 20). De vaststelling dat u afwijkende verklaringen aflegt over de gebeurtenis die de aanleiding zou zijn geweest voor uw tweede vlucht uit uw land van herkomst ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten die u voorlegt om uw relaas te staven. Allereerst blijkt uit de vertaling van de documenten dat u op 5 februari 2012 om 20 uur een verklaring zou hebben afgelegd op het politiekantoor van Bab el Sjeikh. Vervolgens stelt het document: 'heden vandaag om 20.30 was hij aan het wandelen'. U verklaarde echter zelf dat de ontvoeringspoging om 20 uur plaatsvond (CGVS, p. 17). Voorts kan er worden vastgesteld dat de documenten vooraf afgestempeld waren aangezien de tekst wordt onderbroken aan de stempel. Verder kan er worden vastgesteld dat uw handtekening ontbreekt onder uw eigen verklaring terwijl de twee getuigen uw verklaring blijkbaar wel ondertekend hebben (zie documenten + vertaling). Vreemd genoeg weet u niet wie de twee politieagenten waren die getuige waren van de mislukte ontvoeringspoging. U kunt evenmin zeggen naar welke onderzoeksrechter de zaak werd doorverwezen (CGVS, p. 18, 28). Al deze namen staan echter duidelijk aangegeven op de documenten. Uit de vertaling blijkt bovendien dat er op de documenten staat aangegeven dat de onderzoeksrechter wel degelijk uw zaak onderzocht en zelfs de nodige maatregelen uitvaardigde om in uw bescherming te voorzien. Uw bewering dat de zaak zonder gevolg werd geseponeerd is dan ook hoogst opmerkelijk (CGVS, p. 17, 18). Gelet op uw twijfelachtige verklaringen over deze gebeurtenis en overwegende dat vervalste Iraakse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden verkregen, ondermijnen bovenstaande vaststellingen opnieuw uw geloofwaardigheid en die van uw asielrelaas in het bijzonder. Uw overige verklaringen zijn niet van dien aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. U leert de voorgehouden gebeurtenissen van 2012 met de zaken die zich

in 2008 zouden hebben voorgedaan. In 2008 werd uw neef en zakenpartner, Wisam, opgepakt en beschuldigd van het uitvoeren van geldtransfers uit het buitenland die dienden om het verzet tegen de huidige Iraakse overheid te ondersteunen en terreurdaden uit te voeren. Omdat u zich op het moment van die arrestatie toevallig ergens anders bevond, kon u ontkomen en vluchtte u naar Nederland om asiel aan te vragen. Na uw terugkeer zou u om dezelfde reden gezocht worden door, zoals u het verwoordt, partijen die tot de overheid behoren (CGVS, p. 8, 9, 10, 15, 23, 25). Los van het feit dat het hier blijkbaar slechts om een vermoeden gaat, kan worden opgemerkt dat indien u werkelijk gezocht zou worden door partijen die tot de overheid behoren omwille van het ondersteunen van het terroristische verzet tegen de Iraakse overheid, het weinig waarschijnlijk is dat deze partijen de toevlucht zouden nemen tot een amateuristische ontvoeringspoging om u in te rekenen, waarbij ze zich dan nog zouden laten afschrikken door de Iraakse politie. Dit houdt overigens geen steek. Voorts blijkt dat u niet weet van wie de beweerde geldtransfers afkomstig zijn en voor wie ze bestemd zouden zijn geweest. Uw verklaring dat het over zaken gaat van meer dan twee jaar geleden is niet afdoende gezien de impact die ze hebben gehad op uw leven. Vervolgens blijkt dat u ook niet weet door wie u precies gezocht zou worden (CGVS, p. 10, 15, 26, 27). Aangezien u blijkbaar wel op de hoogte bent van de misdaad waar uw zakenpartner van werd beschuldigd, is dit hoogst bevreemdend.

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat het wel zeer opmerkelijk is dat u, gezien de beweerde voorgeschiedenis, na uw terugkeer uit Nederland opnieuw werk zou hebben proberen te zoeken in dezelfde sector (CGVS, p. 7, 24).

Bovenstaande vaststellingen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten van de politie en de onderzoeksrechter werden hierboven reeds besproken. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, terugkeer naar uw land van herkomst en uw afgelegde reisweg. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Verzoeker past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat uit zijn verklaringen niet zou blijken dat hij een risico op persoonlijke vervolging loopt. Met betrekking tot zijn uiteenlopende verklaringen over de ontvoering van 5 februari 2012 stelt verzoeker dat hij de ene keer zei dat er een auto stond en de andere keer dat er één naast hem stopte, hetgeen volgens verzoeker een miniem verschil is dat te wijten kan zijn aan een fout in de vertaling. Hij wijst erop dat hij verder veel details kon geven over de ontvoering zonder tegenstrijdigheden. Na de ontvoering, zo vervolgt verzoeker, heeft hij naar zijn vriend A. gebeld en is hij naar hem toegegaan, alwaar hij 10 dagen verbleven heeft alvorens naar Erbil te vertrekken, waarbij verzoeker verwijst naar de desbetreffende passage uit het gehoorverslag. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij slechts 3 dagen bij A. zou hebben verbleven, wijst hij erop dat hij aldaar bijzonder moe was en zich daar dus mogelijk heeft vergist, hetgeen volgens hem ook blijkt uit zijn verklaringen.

Aangaande de authenticiteit van de verklaring van verzoeker bij de politie waarbij hij om 20.00 u een verklaring zou hebben afgelegd waarin staat dat hij die dag om 20.30 u aan het wandelen was, stelt verzoeker dat hij ook niet weet waarom er een fout staat in het proces-verbaal en wijst hij erop dat het slechts een miniem verschil van 30 minuten betreft, wat niets verandert aan zijn asielverhaal in globo. Met betrekking tot de overige anomalieën en onwetendheden stelt verzoeker dat hij thans het origineel proces-verbaal heeft kunnen verkrijgen met de documenten van de onderzoeksrechter waaraan ook het bewijs van verzending met DHL wordt toegevoegd en waarbij verzoeker verduidelijkt dat de twee getuigen van de ontvoeringspoging twee agenten waren, hetgeen volgens verzoeker ook blijkt uit zijn verklaringen. Uit dit alles blijkt volgens verzoeker dat de onderzoeksrechter de zaak heeft onderzocht en dat de nodige maatregelen werden uitgevaardigd om hem van bescherming te voorzien, maar dat deze maatregelen niet voldoende waren. Verzoeker beweert niet zeker te zijn dat zijn problemen van 2012 opnieuw verband hielden met zijn problemen uit 2008 en hij heeft op dit punt enkel een vermoeden. Met betrekking tot de geldtransfers geeft verzoeker aan dat hij niet weet van wie die afkomstig zijn en voor wie ze bestemd zouden zijn en door wie hij precies gezocht wordt. Hierbij stelt verzoeker dat hij dagelijks verschillende betalingen diende te verwerken en dat het zeker niet zijn bedoeling was om hun identiteit te onthouden. Waar de verwerende partij opmerkt dat het vreemd is dat verzoeker na zijn terugkeer naar Irak opnieuw werk zoekt in dezelfde sector, wijst verzoeker erop dat het heel moeilijk is

om werk te vinden in Irak en dat hij contacten had in deze sector. Verzoeker hoopte dat zijn situatie na een verblijf van 3,5 jaar in Nederland verbeterd zou zijn, maar dit bleek niet het geval.

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonbaar dat de vervolging politiek geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Tevens stipt verzoeker aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien. Verzoeker wijst erop dat onbekenden trachten hem te ontvoeren en dat hij werd bedreigd waardoor hij geen andere keuze had dan het land te verlaten.

Ook met betrekking tot het aspect van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, haalt verzoeker rechtsleer aan waarna hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet eens in staat zijn zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad (Centraal-Irak). Tegen de argumenten van de verwerende partij dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het gewone leven van burgers beperkt, brengt verzoeker op grond van de gegevens uit het administratief dossier in dat de situatie nog steeds verre van stabiel is en dat er nog frequent bomaanslagen plaatsvinden. Verder wijst verzoeker op een reeks persberichten van The Irish Times, IRIN, The Guardian, De Standaard en het Nieuwsblad, die hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit volgens hem de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak blijkt. Volgens verzoeker is het geweld in Bagdad specifiek van aard en zijn er herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen en is het geweld wel degelijk voortdurend van aard waarbij hij verwijst naar een recent objectief rapport van UNHCR van mei 2012 waarin de aanslagen in Bagdad worden besproken. Verzoeker vraagt zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor de burgers. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoeker beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en hij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoeker op dat de verwerende partij aangeeft dat de situatie stagneert, terwijl er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven, terwijl het risico bij terugkeer van Irakezen even groot is als vorig jaar. Volgens verzoeker is de situatie echter nog onstabiel geworden waardoor het verschil in behandeling van de Iraakse asielzoekers het gelijkheidsbeginsel schendt. De plotse ommekeer van het beleid van de verwerende partij leidt volgens verzoeker tot willekeur aangezien personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen omdat er geen termijn is opgelegd waarbinnen een dossier behandeld moet worden. In dit opzicht, zo verheldert verzoeker, kan een asielzoeker geluk hebben dat zijn dossier snel werd behandeld en hij eind 2011 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg, terwijl iemand die pas in 2012 werd opgeroepen, een pechvogel is. Verzoeker stelt dat hij ongelijk werd behandeld ten aanzien van zijn landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd. Verzoeker stelt dat dit blijkt geeft van willekeur. De verwijzing naar het asielbeleid van andere Europese landen inzake de subsidiaire bescherming aan personen die afkomstig zijn uit Bagdad (Centraal-Irak) slaat, zo beweert verzoeker, nergens op omdat het beleid van een ander land in dit vraagstuk niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoeker naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij hij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waarbij hij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker internetartikels toe van The Irish Times, van IRIN, een hele reeks internetartikels uit De Standaard en Het Nieuwsblad over de aanslagen in Irak van januari tot juni 2012, de UNHCR-guidelines over Irak van 31 mei 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij de wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, zijn

origineel straf dossier naar aanleiding van zijn klacht bij de politie inzake ontvoering, het bewijs van verzending van dit straf dossier via DHL en zijn vertrekverklaring vanuit Nederland.

2.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is. De commissaris-generaal baseert dit op de verklaringen van verzoeker over de ontvoeringspoging van 5 februari 2012, die de rechtstreekse aanleiding was voor verzoekers tweede vlucht uit Irak, en die op verschillende punten uiteenlopen. Verder wordt in de beslissing getwijfeld aan de authenticiteit van de neergelegde documenten aangezien uit de vertaling ervan blijkt dat verzoeker om 20.00 u een verklaring zou hebben afgelegd waarin staat dat hij heden om 20.30 u aan het wandelen was, er bovendien werd vastgesteld dat de documenten vooraf werden afgestempeld en dat de handtekening van verzoeker ontbreekt terwijl de getuigen deze verklaring wel hebben ondertekend. Tevens blijkt volgens de commissaris-generaal dat verzoeker onwetend is over de twee politieagenten die zijn verklaring hebben ondertekend en evenmin weet naar welke onderzoeksrechter het dossier werd doorgestuurd, terwijl deze namen duidelijk zijn aangegeven op de documenten. Het is tenslotte opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat de zaak zonder gevolg werd gerangschikt, hetgeen in strijd is met de neergelegde stukken.

Waar verzoeker de gebeurtenissen van 2012 tracht te koppelen aan wat zich in 2008 zou hebben voorgedaan, waarbij zijn neef en zakenpartner W. zou zijn opgepakt en beschuldigd van geldtransfers ten voordele van het verzet tegen de Iraakse overheid, wordt in de beslissing opgemerkt dat dit een louter vermoeden van verzoeker is. Verzoeker weet echter niet, zo wordt door de commissaris-generaal benadrukt, door wie hij precies gezocht wordt. In de beslissing wordt tevens opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker gelet op zijn voorgeschiedenis, opnieuw werk zou gaan zoeken in dezelfde sector. Met betrekking tot algemene veiligheidssituatie in Bagdad en Centraal-Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. In zoverre verzoeker kan worden bijgetreden dat zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal over de ontvoeringspoging van 5 februari 2012 slechts miniem verschilden omdat hij aanvankelijk verklaarde dat er een auto stond (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 juni 2012, p. 17), terwijl hij nadien verklaarde dat er een auto naast hem stopte (Ibid., p. 28), merkt de Raad op dat verzoeker ook over de gebeurtenissen in de nasleep van deze ontvoeringspoging sterk uiteenlopende verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij na de ontvoeringspoging drie dagen onderdook bij een vriend in Bagdad en daarna naar Erbil vluchtte waar hij bij een Koerdische vriend Z. verbleef (stuk 13, Vragenlijst DVZ 13 april 2012, p. 3). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dan weer dat hij tot 7 februari 2012 bij zijn broer in Bab el Sjeikh in Bagdad verbleef, waarna hij naar zijn tante zou zijn gegaan en daarna naar Erbil (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 juni 2012, p. 3-4). Later verklaarde hij echter dat hij na de ontvoeringspoging gedurende ongeveer 10 dagen bij zijn vriend A. heeft verbleven en daarna naar Erbil is gegaan (Ibid., p. 19-20). Hij verklaarde terloops dat hij op 1 maart naar Erbil vertrok (Ibid., p. 12), hetgeen moeilijk te rijmen is met zijn andere verklaringen. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, niet worden aangehaald in de bestreden beslissing zodat de uitleg die verzoeker tracht aan te reiken voor zijn foutieve verklaring, geen impact heeft op de concrete motieven van de bestreden beslissing. In elk geval kan de vermoedelijkheid van verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst bezwaarlijk als rechtvaardiging worden beschouwd voor zijn zogeheten vergissing. Bovendien blijkt uit wat voorafgaat duidelijk dat al zijn verklaringen over de gebeurtenissen in de nasleep van de ontvoeringspoging dermate uiteenlopen dat de geloofwaardigheid ervan in belangrijke mate op de helling komt te staan.

2.5. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Door thans aan zijn verzoekschrift de originelen van de eerder in kopie neergelegde documenten van de politie en de onderzoeksrechter toe te voegen (Verzoekschrift, bijlage 20 en 21), toont verzoeker de echtheid van deze documenten niet aan. De vaststelling van de commissaris-generaal dat de documenten vooraf werden afgestempeld aangezien de tekst onderbroken werd aan de stempel en dat de handtekening van verzoeker op zijn verklaring ontbreekt, blijft immers overeind. De Raad wijst hierbij op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd

waaruit blijkt dat documenten uit Irak hoogst onbetrouwbaar zijn (stuk 17, Landeninformatie, SRB, Irak, Valse documenten en corruptie, 3 februari 2012). Door te stellen dat hij niet weet waarom in een verklaring die hij om 20.00 u heeft afgelegd, staat dat hij om 20.30 u aan het wandelen was, heft verzoeker dit opvallende inhoudelijke anachronisme niet op. Het feit dat dit slechts een miniem verschil zou betreffen, zoals verzoeker beweert, doet geen afbreuk aan de pertinentie van vaststellingen van de commissaris-generaal. Hoewel verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat de zaak werd geseponeerd omdat het een klacht tegen onbekenden was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 juni 2012, p. 17-18), bevestigt hij thans in zijn verzoekschrift dat de onderzoeksrechter de zaak wel degelijk heeft onderzocht, maar beweert hij dat de geboden bescherming niet afdoende was, zonder dit verder concreet te staven. Verzoeker ontkent niet dat hij noch de namen van de agenten die als getuige hadden opgetreden, noch van de onderzoeksrechter die het dossier had behandeld, kon noemen, hetgeen opmerkelijk is aangezien deze namen duidelijk vermeld staan in de door verzoeker neergelegde documenten.

2.6. Verzoeker bevestigt verder zijn onwetendheid over het verband met zijn problemen uit 2008, over de geldtransfers en de personen die verantwoordelijk waren voor de ontvoeringspoging. De stelling van verzoeker dat het moeilijk is om werk te vinden en de contacten die hij had in de sector van de wisselkantoren, zijn niet van aard om te rechtvaardigen waarom verzoeker opnieuw in deze sector werk zocht aangezien problemen bij dit werk toch de aanleiding vormden voor zijn vlucht naar Nederland in 2008 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 juni 2012, p. 9-10). Het feit dat verzoeker na afloop van zijn beschermingsstatuut in Nederland vrijwillig naar Irak is teruggekeerd (Verzoekschrift, bijlage 22) wordt geenszins betwist.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat de vervolging politiek van aard zou zijn of verband zou houden met zijn behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 15, sub c) uit de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze bepaling uit de richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoeker aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier (stuk 17, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 5 januari 2012) en aan de nota met opmerkingen (Nota met Opmerkingen, bijlage 1, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-IrakBagdad, 16 juli 2012) werd toegevoegd, tegen te spreken. De internetartikels van The Irish Times, IRIN, The Guardian, De Standaard en Het Nieuwsblad (Verzoekschrift, bijlagen 3-15) bevestigen echter het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjiitische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 17 en 18), weinig relevant. In de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde UNHCR Guidelines van mei 2012 (Verzoekschrift, bijlage 16) wordt trouwens bevestigd dat leden van het ISF en de Sahwa, overheidsambtenaren, religieuze figuren, politiciers, en anderen hoofdzakelijk doelwit zijn van de aanslagen. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen slechts een bijkomende opmerking is uit de bestreden beslissing. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internetartikelen toont verzoekster in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van de asielaanvraag door de asielzoekers, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en

beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeksters laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou zijn benadeeld doordat zijn dossier thans wordt behandeld, omdat steeds rekening wordt gehouden met de actuele stand van zaken in zijn land van herkomst.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN